

mărate, ele se potü perde cu timpulü, ca tôte deprinderile d'ua-dinióră. Ce đicü? Aü și 'nceputü së se përdă, căci prin orașie nici că se mai vëdü. P'aci, copiii jócă bileardü, beaü tutunü și se ținü d'altelë, căci... cum së se 'njosescă a se juca «D'a puia-gaia» séü «D'a baba-gaia», «D'a fețele», «D'a ulcelușele»? Abia pe la țëră se mai pomenescü din locü în locü, dëru ș'aci din Joui în Pasce.

Și totuși, eraü multe d'acestea într'a mea copilăriă, multe și frumóse, multe și desmierdátore. Ađi..., ađi aü ajunsü ca străvechielë surpături, pe lângă care trecemü cu nepësare, precum timpulü a trecutü fär' de milă. Abia le mai îngănă câte-ua babă uítatä de mórte, rëmășiță pärăginitä a veacului trecutü. In-colo, cine mai scie de cânteculü vestitei Rațe,

care «trecea prin ghisdei
Cu doi-spre-ce bobocëi
Și Rățoiulü după ieș;»

cine de tôte minunatele veselii ale rëposatelorü generații, mórte pentru viéță ca și pentru a urmașilorü amintire? Mojicii, opincarii, cei de baștină țëranescă — și eü më mândrescü d'a fi dintr'ai lorü — se dësfëta cu duioșiä la acestü glasü alü pärintilorü, cândü mintea le sbórä 'n spre dënșii cu tainice suspine. Căci aci suntü tradițiele poetice ale sufletului românescü, de care nu ușiorü se pöte desface unü poporü; aci semnele caracteristice ale vieții d'ua-dinióră; aci nesilitele produceri ale 'nchipuirii strămoșesci, în vîrste și 'n împrejurări deosebite. Și d'aia đicü eü că e de da-